
IKONOKLASTA (2) *sb m*

Teksty nie oznaczają ó; pierwsze a jasne.

pl G ikonoklast(o)w (1). ◇ I ikonoklastami (1).

Sł stp, Cn, Linde brak.

Obrazoborca, przeciwnik kultu obrazów i figur religijnych, członek ruchu rozwijającego się w Bizancjum w VIII – IX w., wznowionego na krótko w XVI w. w początkach reformacji (z grec. εἰκονοκλάστης; εἰκὼν ‘obraz’ κλάστης ‘obcinający’ [obrazoborca – iconoclasta Cn] (2) : Od Heretyków tedy niżej opілanych/ nauki swoiey Luther się nauczył [...] Od Iulianá Apostátą y Ikonoklástow: Iż obrázy máią być z kościołá wyrzucone. ReszPrz 40.

Szereg: »ikonoklasta to jest obrazokażca« (1): wżyfcy práwi Luterani/ obrázy y ceremonie zátrzymáli: ktore cí z Kálwinem y z Sákrámentarzmi Iconodástami [!]/ to iest Obrázokażcámi wyrzucáią. WujJud 208.

Synonimy: ikonomach, obrazoborca, obrazokażca.

AKtt